„FRONTOM", Lwów, Kurkowa 8.

Ч. 5. Львів, 1 листопада 1936 Рік I.

10 гр.

Фронтом!

ЧАСОПИС БОРОТЬБИ З КОМУНІЗМОМ МАРКСИЗМОМ І МАТЕРІЯЛІЗМОМ

Передплата:	В КРАЮ:		ЗАКОРДОНОМ		Число розрах. переказу 237
	річна	3·50 зол.	річна	30 фр. фр	
	піврічна	1·80 зол.	піврічна	15 фр. фр	
	чвертьрічна	0·90 зол.	чвертьрічна	8 фр. фр	

ЧОГО ВЧАТЬ НАС ВЕЛИКІ РОКОВИНИ?

КІЛЬКА ДУМОК З НАГОДИ 1. ЛИСТОПАДУ.

Вісімнадцятий раз обходимо ми роковини Великого Чину. Тисячі святочних сходин, молебнів по церквах, збірки й незвичайна шата всіх українських часописів — з виїмком „Громадського Голосу" — доказують, що Перший Листопад починає бути для нас не тільки днем Великого Спогаду та Великого Розважання, але й днем, коли набираємо свіжих, життєвих сил до нового зусилля по дорозі до Найвищого Нашого Ідеалу.

Впарі з тим 1. листопад — це наш день обрахунку. Це провірка, чи крок наш — тепер від 1. листопаду 1935 до 1. листопаду ц. р. — міцніший від попереднього, чи зробили ми його в належному напрямку та чи наблизив він нас до остаточної мети всього нашого збірного життя.

*

Не до нас належить розгляд причин, що зложилися на невдачу Великого Чину, початого Першим Листопадом. Багато їх і ріжні вони.

Одною з тих причин була наша зневіра в себе. Завжди й постійно ми вірили в силу чужих, у те, що вирятує нас хтось або щось — все одно, чи це був москаль чи Союз Народів, француз чи червоний інтернаціонал. Невеличкий гурт тих, що вірили в силу свого духа, в силу своїх рук і крісів став гуртом героїв, що не встоявся не так проти ворога, як проти нашої, каїнової, злочинної зневіри в себе.

Нині цього не треба скривати. Ми не спромоглися на таке зусилля, як пр. німці чи турки тоді, як здавалося, їх долю припечатали. Ми не схопилися всіми силами, не станули рамя об рамя, не повірили в себе й свою силу, не втримали всі крісів в затиснених пястуках, щоб ним зарисувати на мапі світу місце для себе.

Ні! Ми кидалися в розпуці, як дитина, від Австрії до Московії, від Антанти до інтернціоналу, від Вільсона до Варшави.

Ніде права діти, й нема чого це скривати, а по-мужеськи треба визнати: це була наша величезна хиба й саме вона була причиною всієї нашої трагедії.

*

Але... чи, здаючи собі з цього справу, нині, після 18-тьох років, ми позбулися тієї нашої хиби? Маємо запоруку, що вона не повториться?

Ні! Ми далі такі ж, як і тоді. Від орієнтацій на Захід до орієнтацій на Схід, від заяв льояльности до „людового фронту", від підбирання собі союзників у всіх до повної знеохоти тупцюємо на місці, розриваємо себе й витрачуємо сили — завжди не для себе, постійно в невірі в свої сили, у свою могутність, як народу. Як воно не прикро, але на Західних Землях, де нас ледве сьома частина нашого народу — і тут годі нам „в один гуж стати", хоч властне всі пекольні сили спряглися, щоб нас, як не знищити, то запрягти до чужого воза. І далі вчуєте від одних, що вирятує нас „людовий фронт" і марксівська банда з ППС,Бундом, УСДП і „Звйонзками Вольней Мисьлі" на чолі, і далі доказуватимуть вам, що „як жиди не збудують України, то ніхто не збудує", і далі вас впевнятимуть, що нам тільки з тими, чи тамтими. Якось годі нам усім засвоїти собі єдину, вирішальну в світі, залізну правду: — що

НАША СИЛА В НАС САМИХ!

*

А коли кажете, що ще не так зле, як кажемо, наглядно доказуємо:

Нині, в листопаді 1936 р. маємо три всенаціональні завдання:

1) ДОПОМОГА НАШИМ ІНВАЛІДАМ, (чи то не сором, щоб вони постійно відкликались до загалу і щоб ми не могли забезпечити життя найбільшим нашим Героям?).

2) ПОДАТИ РУКУ НАШИМ БЕЗРОБІТНИМ (тисячі їх жде і вірить у нас, а не поможемо ми, поможуть вони, але заберуть і їхні душі! Поможіть братові! — кличуть вони. — Чуєте?)

3) ГОСПОДАРСЬКИЙ ПАТРІОТИЗМ (адже на 18 році нашої національної самосвідомости не можемо напихати чужих кишень, усяких пейсатих зайд, тих, що знищити нас хочуть!)

Останнє завдання постійне: мусимо зліквідувати свою залежність від чужинців, мусимо створити тисячі економічних станиць, мусимо обслужити себе самі і зробити все, що потрібне нам — самі собі! Тоді і два перші завдання будуть виконані:

НАСИТИМО НАШИХ БЕЗРОБІТНИХ!
ЗАБЕЗПЕЧИМО НАШИХ ІНВАЛІДІВ!

*

Ніколи не пізно викорінювати національних хиб. Тому й нині кличемо до вас — кожного з окрема і всіх разом:

Докажімо всім, хто проти нас, що ми справжня Нація —

НАЦІЯ,
ЩО ВІРИТЬ У СЕБЕ
І ТВОРИТЬ СВОЮ СИЛУ!

Цей шлях веде до перемоги!

◆◆◆

Граблять Україну й дають Еспанії.

Чергова панщина в СССР.

У своїм змаганні протягнути червоні лабети ж за Піренеї, де по цих лабетах здорово бють повстанці, Совети кинулися помагати червоним душегубам Еспанії зброєю і харчами. Зброя іде щодень, щоніч, м. і. в бочках з маслом, що їх виладували сов. кораблі в Аліканте, були скорострілі. Та важніше ось що:

Москва грабить Україну з останнього зерна, накладає налоги на робітників і колгоспи й вивозить це все червоним паліям Еспанії. Всі совєтські кораблі з допомогою виїздять з одеського порту. Так їздить „Кубань“, „Нева“ й інші, а вивозять сотки тисяч кг. пшениці, солонину, масло, міліони коробок консерв і т. д. — отже те все, чого українець-колгоспник і на Великдень не бачить і за що нераз платить кровю, а то й життям. З українського робітника друть теж останню шкіру: до 2 жовтня зібрано на Україні, а точніше здерто з робітників 14,011.000 рублів і за ці гроші куплено „харчі“ для червоних опришків; в одним Дніпропетровську „дали“ робітники 45.000 рублів.

Та вже найгірше болить факт, що до Одесси мають привезти 20.000 жінок і дітей еспанських комуністів, для яких заготовляють вже кватири.

Бо українські діти пухнуть з голоду, тиняються по вулицях, тілом світять, а Москва стягає міжнародню голоту на нашу землю!

Прикро будемо колись рахуватися з нею за це!

Розлазяться „людові фронти“...

ЧЕРГОВИЙ ТУМАН МОСКВИ?

Московська політика все була тайна і грала у відповідну до потреби дудку: треба ж було погодити якось світову революцію і конечність дружби з грошевитою буржуазією. І тому Літвінов цілується з вифракованими „панами“, а палій Дімітроф підпалює Европу.

Також таємна й неясна політика Москви з соціялістами. Лаяли їх большевики 18 літ соціял-зрадниками й лакеями капіталізму, а нагло на VII конґресі комінтерну доручено обніматись з ними. Так повстали „людові фронти“, що зробили чимало прислуг Москві і які щойно тепер кінчаться.

Річ у тім, що закордонні комуністи не протестували проти розстрілу Каменева, Зіновєва й ін. Вони були згідні з Москвою. Соціялісти невдоволено, правда — півголосом, натякували, що мовляв не теє. Насправді — соціялісти опритомніли: коли розстрілюють трошки лівіших заслужених комуністів, то що буде з ними? II Інтернаціонал, з осідком у Бельгії, запротестував. І отут сталося диво. Москва ніби чекала на цей момент: у відповідь на протест „Правда“ виллял на соціялістів таке відро помий, що просто гидко повторяти. Стара фразеольоґія пішла в рух. Соціялістів, вожак II Інтернаціоналу, де Брукера, Адлера, Сітрона — назвали всім, від ланцюжних собак капіталу починаючи.

„Людові фронти“ почали тріщати. Перший розлізся бельґійський, як про це повідомили соціялісти у своїм „Журналь де Шарльруа“. Захитався у Чехословаччині, навіть у Франції, де комуністів так наскочили, що вони, хоч виступали досі проти Блюма, тепер воюють за нього. Цей розвал „фронту“ помітний і в Польщі.

Але тішитись нема чого. Москва за стара вуличниця, щоб за цим її виступом не добачувати якогось нового ехидного, хоч покищо невідомого ще, підступу.

Догадуються, що або Москва буде ставити ставку знову на „чисту всесвітню революцію“ і заздалегідь викидає друзяк, що є проти диктатури, або вона хоче зірвати з соціялістами й піти на союз з ріжною буржуазією, правими й навіть релігійними партіями. Такі хуліґанські „зміновіховщини“ вона вже робила й була навіть у союзі з німецькими монархістами (з райхсвери), але чому викидає соціялістів, з яких стільки скористала — таки ніхто не розуміє.

Якась нова хода, якийсь новий пекольний плян. Але і його проріже вона так, як прорізала свою козирну карту „людового фронту“...

—о—

Читайте!

Український робітник хоче рятувати свого брата-безробітного, того, що найчастіше попадає в лабети комунізму, або в розпуці горнеться до різних ППС чи УСДП, що затроюють йому душу. В тому змаганні мусить український робітник найти помічну руку українського селянина й інтеліґента. Кожний мусить помогти, хто здав собі справу з того, що, як не поможемо ми — то поможуть вони, але за свій хліб вкрадуть нашому братові душу, Читаймо цю відозву!

ГРОМАДЯНИ!

Зближається зима! Багато мешканців темних, вогких сутерин, маючи на удержанні рідню, наражені на недостачу зимового одіння, палива, а то й їди! Багато батьків є безрадних супроти просьб своїх діточок: „Тату, дай їсти!“, не згадуючи про те, що нема в що їх навіть одягнути.

Товариство „Сила“, гуртуючи робітників, має багато таких, що звертаються за допомогою. Багатьом Т-во подало поміч. Ті найбільше потребуючі приходять, звертаються з проханням вишукувати їм працю, признавати допомоги і т. п. Т-во покищо не має на це відповідних фондів. А число тих, яким поміч конечна, щораз збільшується!

Т-во орґанізує на зиму спеціяльну допомогу. Тому покликало до життя спеціяльний орган: Комітет Допомоги Безробітним. Т-во звертається з гарячим проханням до П. Т. Громадян: Прийдіть із поміччю безробітним!

Громадяни! У Львові маємо тисячі українських безробітних. Чи маємо описувати їх життя, переживання, злидні? Ті нуждарі, не зважаючи на їхнє тяжке життя, не втрачені для нас! Віримо, що радо прийдете їм з допомогою.

Ласкаві датки просимо слати на адресу: Кооперативний Торговельно-Промисловий Банк, — Львів, Гродзіцьких 1, конто П. К. О. 206.778 (для „Сили“) або Т-во „Сила“, Львів, Краківська 17. І.

Приймаються датки в натурі та грошах, також обува та одяг. Години урядові в Т-ві 10—12 передпол, та 6—9 веч.

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ БЕЗРОБІТНИМ:

Петречко Юліян, голова Марчак Юстина, секр. Соболь Мих., Кашуба Василь, Мриглід Мих. члени.

Така ця відозва. Страшна й болюча. Мусимо відкликнутись усі, що розуміємо нещастя і дорожимо братом!

Від Редакції: В-во „Фронтом“ започатковує листу цих пожертв, складаючи до диспозиції Комітету

ПІВ ТОНИ ВУГІЛЛЯ,

по які просимо комітетових зголоситись.

Хто йде в чергу?

Совети — пекло дитини.

Як виглядає червоний рай.

Коли Совети прийшли до влади, вони голосили всюди, що дитину перебере на виховання від батьків держава і що вона буде дбати про дітей так, як ніхто у світі — **дитина житиме в „новій пролетарській батьківщині" як у раї.**

Як звичайно всі соціялісти — так і большевики брехали. Що іншого було заповідати — що іншого виконати.

Повний розвал родини через незвичайно легкий розвід, використовування жінок, масові розстріли батьків, міліони аліментаційних процесів, „заводові" обманці, що мали по кільканадцять жінок і покинули їх з дітьми — все те довело до того, що в Советах вже в 1920 р., отже ледви три роки після захоплення влади комуністами, появилися небачені ніде в ніякій „країні визиску" отари дітей, що не мали хати, батьків, пристановища. Діти ці ночували по смітницях, портах, попід мости і фабрики. **Обдерті, голодні, здичілі, знищені самогоном, тютюном і на 75 відс. венеричні,** стали вони язвою міст, тимбільше, що не тільки жебрали, але й нападали юрбами, грабили і крали. Советська влада невсилі була з ними дати собі раду.

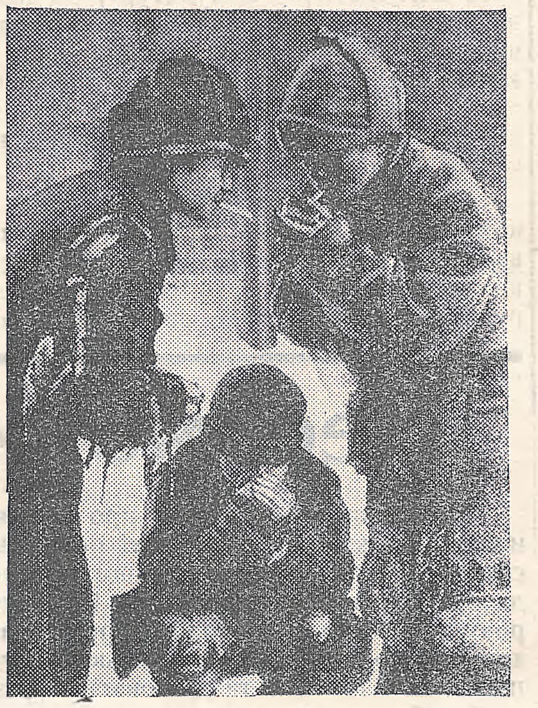
Коли ж Совети сяк-так наладнали взаємини з Европою і треба було сподіватись відвідин туристів, уряд вирішив всіх отих „беззахисних" дітей позбутись дуже просто: по всіх містах **влаштували на цих дітей, ніби на звірюк, лови,** тисячі їх запаковано в товарові ваґони, замкнено їх — і гайда на північ. Ніхто не дивився до них, чи їли і чи зимно їм: всі шляхи на Сибір були тоді помережані скостенілими діточими трупами. Совети позбулися питання „безпризорних" коротко: вибили їх, як щурів.

Але якщо жертвою соток-тисяч дітей мала покращати доля їх ровесників у Советах — то це не сталося й до нині. Совети далі мають „беззахисних" дітей, яких світлину подаємо. Мало того: **Навіть ті діти, що за них ніби дбають, які мають батьків — і ті живуть у жахливих умовинах.**

Коли мав початися шкільний рік, советська преса заговорила про своїх школярів. Звідси й знаємо про жахливі речі.

Плян будівництва шкіл взяв у лоб. В Одеській окрузі на 648 проектованих зготовлено до початків вересня 53, в Київській на 73 було готових 9. В деяких округах, як от у сх.казакстанській з 1348 шкіл, ніодна не була готова до науки. Школи не мали лавок, топлива, приладдя до науки, на 96.000 добрих шкіл 60.000 не мало бібліотек. „Ізвестія" ремствували, що советські ученики далі не матимуть підручників і зшитків, бо одинока зшиткова фабрика „Светоч" стояла в літі 22 тисяч годин (на всіх варстатах) і виробила зшитків стільки, що в першому півроччі буде їх замало на 16 міліонів. До того ж ці зшитки такої якости, що писати на них годі (папір заливає, перепускає, завивається). Але й писати нічим, бо одинока фабрика пер у Ленінграді працює з таким розмахом, що виробила по пів пера на учня.

Ще гірша доля школярів в УССР, де перш за все пішов такий курс русифікації, що як виходить зі статистики, **Україна має всього 270 чисто українських**

шкіл: комісар Затонський ліквідує те, що створив Скрипник і заявляє, що „робити ріжницю між Рад. Україною і російською культурою — це націоналістичне перекручення". Отже перекручують дітям язик, вчать, як за царату, цвенькати по чужому у своїй „українській" державі!

Про будівництво шкіл в Україні ми вже писали. Додамо, що й у Харківській окрузі на 415 запроектованих шкіл було 1. вересня готових ледви 9 — як це ствердило засідання УЦК 8. серпня під проводом розстріленого нині вже Порайка.

А поза школою? „Правда" з 11. вересня ц. р. алярмувала: „Щороку те саме явище, коли дітворі час до школи. У всіх магазинах Москви й Ленінграді **нема одежі для дітей до 10 літ!** Фабрики одежі забувають, що є діти. В цілій Росії немає пальт і черевик для дітей до 5 літ. „Обком" видав тому 7 місяців наказ збільшити виробництво дитодежі, але досі не зроблено нічого, а керманичі „Ленодежі" і фабрик Ускова кажуть, що не читали цього наказу."

Так є з одіжжю, з обувою, з трикотами. Так є зі школярями. Але є ще діти, що працюють. Читаємо в „Комсомольській Правді" з 10 м. м.:

„В одній фабриці скла в Одесі працювало 30 безпритульних хлопців і 6 дівчат від 12 — 14 літ. Примістили їх **у жахливо-брудних гурто-житлах, де не було й ліжка. Їх били і лаяли** на кожному кроці, з голоду попродавали вони накривали й черевики, а коли один хлопець пожалівся, що він голоден, директор закричав до нього: **„Ти вмієш красти, йди на базар і кради в мужиків".** Діти послухали, розбрились, в Одесі є їх тільки 9 й тих щораз арештують."

Отже так виглядає заборона праці дітей, за яку розпинаються червоні, так живуть діти у щасливій і веселій країні під опікою батька народів Сталіна; в розвалених школах, без зшитків і пер без одежі й голодні.

Батьки й матері: Хочете, щоб і вашій дитині так жилося?

Працюйте для комуни!

Голуб, жиди й „Каменярі" в „людовому фронті".

Великий комуністичний процес в Коломиї.

Великий процес у Коломиї, що тривав повних 12 днів і мав 34 підсудних, з того тільки 7 не жидів — підтвердив знову наші постійні алярми: в товаристві Фельзенштайнів, Ґрайфів і інших пейсатих аванґардистів комунерії втягнено кількох наших холуїв і зробився політичний процес.

Оце підсудні, а вчуйтеся в ці прізвища: Тавба Фальзенштайн, Райнер, Райнерова, Райн, Гех, Флеґель, Екгавс, Штенґель, Тайхер, Шацберґ, Едельгайт, Б. Райтер, Л. Райтер, Фінґер, Тайндля Галер, Шатнер, Пфіфер, Фляґель, Ґрайф, Вайзер, Гільзерат, Шлятінер — і наших кілька попихайлів, ніби на оправдання назви КПЗУ, бо від тамтих аж пахло інтернаціоналом кривих носів і палестинських ґуґлів.

Причина процесу: Якась шишка КПЗУ, що називалася Шашка Боґуш чи Міхал Олендра наказав монтувати в Коломиї „людовий фронт". Монтували його, аж розщибалися: Голуб (бідна, невинна птичка!) з „Голосу Покуття", секретар „Опозиції УСДП" Ґерманюк, представники КПЗУ Штенґель і Якимович, Розенкранц з „Бунду", Ляндман з Поалей-Сіону і

Михайло Болехівський від „Каменярів", які на всі боки заявляють, що тільки вони борються з комуною, хоч з іншого боку знаємо, як то комуністи заходять і до „Каменярів" у Львові.

У вислідї: 190 літ кримінялу для 31 підсудних. Голуба між ними нема.

Нас не обходив би цей жидівський на 100% процес Юдів, Мойшів і їх попихайлів. Собаці — собаче. Хочемо тільки крикнути:

Дивіться ще раз, хто робить комуну і хто монтує „людові фронти" на Галицькій Волості!

Памятайте при кожній нагоді, що за долю інвалідів відвічає той, хто післав їх до боротьби, — українська Нація! Обовязком цілої Нації—інвалідів відповідно забезпечити.

Комунерія руйнує національне добро.

ЛЮДОВИЙ ФРОНТ І ЙОГО РОБОТА В ЯРИЧОВІ НОВІМ.

Чотири типи — І. Лотиш, І. Бернацький, М. Романів і Й. Тичка — чотири ярі комуністи й найгіршого калібру жидівські поплечники (уявіть собі!) — ці чотири типи вже 10 літ руйнують все, що попаде їм, чи що загорнуть при помочі своєї кліки в руки в Яричеві.

І. ЛОТИШ,

що переліз уже всі політичні припічки й від партії Бриля через партії УНДО, БеБе дійшов до реклямування світового большевицького Конґресу Миру, **Лотиш**, що на вічах у справі тої комунарської прибудівки виступає, як представник укр. ремісництва, як „цесля" та ухвалює резолюції проти ширення антибольшевицьких настроїв серед українських робітників, (за що його похвалила навіть „Трибуна Роботнічa" з 23 серпня ц. р.), **Лотиш**, що асистував підчас пацифікації в ревізіях по хатах свідомих українців, **Лотиш**, якого тягали по судах за крадіж дощок на будову школи, — той тип проводить цілій згаданий ячейці та при її допомозі ширить руїну в національних установах і комуністичну аґітацію в околиці й у самому місті. Тічка завушників, що сліпо слухає цього яричівського Ворошилова, допомагає ячейці при всяких зборах захоплювати національне майно в його руки.

Випадову браму найшла собі ця ячейка в місцевій кооперативі „Поступ", в якій зробила члена ячейки **Тичку** крамарем. Під управою якого кооператива дійшла до того, що Лотиш і його компанія розкредитувала в ній на яких 2.000 зол. товарів, а у висліді кооперативу загнали до жидівської рудери. В цій рудері цілий день кілька жидів, усунений за зловживання постерунковий та Тичка ріжуть в карти, а вечорами відбуваються для завушників та збаламучених членів кооперативи цілі виклади про різні благодати червоного раю, про те, як у тім раю роздають за дармо всім одежу й харч, як скрізь світять електрикою і т. і. Мабуть роздають і якусь комуністичну макулятуру, бо інакше хлопці не говорили б собі на проповіді в церкві, що „якби ксьондз читав ті ґазети, які є в кооперативі, не був би такий мудрий". І це все в кооперативі, яка називається „Поступ" і яку заложив о. Содомора.

Згадана ячейка панує не тільки в кооперативі, що під їх управою замикає річні білянси вже кілька літ високим манком: Вона захопила теж у свої руки читальню, в якій опльовують усе, що своє й рідне, а врешті голосами своїх завушників пролізли всі,

згідно з останньою інструкцією комінтерну,

до Церковної Ради тогож самого дня, коли „Трибуна Роботнічa" не могла нахвалитися п. Лотиша.

Лотиш вже був раз у цій Церковній Раді й довів до того, що продав церковну площу а гроші подів Бог зна де: Кажуть, що за них поставив шопу, яка є коло церкви, а решту мав пропити.

І такі речі діються в Яричові під самим Львовом, в повіті, що вже виполов усю комуну. Не знаємо, чи знає про все це Консисторія, якщо ні, повинна негайно в ті справи вглянути.

*

Від Редакції. Просимо Яричан прислати також світлини „таваріща" Лотиша та його компаніонів. Помістимо їх портрети, щоб для історії лишилося свідоцтво, хто розпинав свою Матір гірш татарина. Щоб знало покоління й могло показати на їх нащадків, як нащадкін яничар червоної окревавленої Москви!...

Несамовита історія.

Польська преса пише про нечуваний випадок: оце в Макові подгалянськім наймили собі жиди одного господаря з Яхівки пов. Вадовиці — і той щороку, звичайно за доволі доброю оплатою, дозволяв себе в жидівський „судний день" доптати та оплювати в божниці, ніби на знак, що так вони допчуть і зневажають християнську віру.

Цього року за це доптання й оплювання дістав цей селянин 5 зол., але жиди так „відробили собі видані гроші, що він лежить тепер у лічниці й по всьому тілі має синці.

Нас не обходила б ця жахлива упідленість польського верховинця, якби не ота жахлива нікчемність жидів, що можуть так зневажати і знущатися над селянином. Хіба не видно в цім випадку слів талмуду (Баба меція 114 б):

„ГОЯ НЕ ТРЕБА НАЗИВАТИ ЛЮДИНОЮ, ТІЛЬКИ ХУДОБОЮ. ЛЮДИНОЮ Є ТІЛЬКИ ЖИД."

Ми кажемо, хоч би зогляду на цей факт: навпаки.

—о—

Р. РІЙ-РІЙЧЕНКО. 1)

Тайни успіху жидів.

„Якщо в історії народів бувають якісь тайни, пише один німецький учений, то жиди в кожному випадку творять одну з найбільших тайн. Хто цікавився питанням про людство а не дійшов до великого питання про жидів, той лишився в свойому пізнанні на поверхні. Нема хіба — каже цей учений — ділянки, почавши від релігії а скінчивши на торговлі й господарськім життю, від політики аж до найбільш таємної ділянки любовного життя й злочину, що на них дух жидівства не мав би впливу, та не звернув би біг річей у бажаному собі напрямі.

„Оскільки з одного боку це факти незаперечні, остільки з другого боку есть певність, що світова наука, література й преса, що займаються всім, що лиш буває гідне пізнання, виминають тривожно виявлення і висвітлення таємничого круга жидівських впливів. Виглядає це так, як би вийшла якась тиха заборона порушувати справу звязану нашого життя з жидівством, або якби взагалі про жидів говорити не можна було. Тимто й можна сміло боронити погляду, що в ніякій ділянці вчені не виказують стільки незнання, як саме в справі жидівства". Так пише згаданий вчений.

Якщо так говориться про вчених, то що вже говорити про інших людей, про звичайних смертників, про людей „простих". Що вони можуть знати про ці справи, коли вчені, що всім цікавляться, нічого не знають. Очевидно є вже тепер і такі вчені та невчені, що збагнули ту велику загадку про жидів, та таких досі нажаль ще дуже мало. Як би наше знання жидів та було більше, багато дечого можна б оминути, багато нещасть можна було б виминути, багато добра можна б було зробити. Та цією справою мало хто цікавився, а ті що й цікавилися не могли всього дослідити, бо жиди — це тайна, яку відгадати, викрити не легко. Та нащастя найшлися таки люди, що збагнули бодай частинно ту тайну. Завдяки цим людям ми тепер багато вже знаємо про жидів, а знавши їх, можемо відповідно поступати, щоб оминути багато зла й клопоту.

Тут займемося значінням жидів у торговлі, в тій ділянці, що була підвалиною, основою жидівської сили (матеріяльної), яку жиди бажають і змагають заєдно та все з більшим завзяттям учинити своєю виключною власністю, випихаючи всіми чесними й нечесними засобами тих, що бажають до тієї ділянки втиснутись.

„Оживлення торговельного руху".

Жидівські приятелі, беручись жидів обороняти твердять, що там, де жиди прийшли й узялися до торговлі, торговельний рух значно оживився. Виходило б із цього, що торговля без жидів неможлива. Це очивидна неправда, бо ми знаємо, що українська торговля за княжих часів була доволі жива, хоч жидів там спершу не було. Наші предки торгували незгірш жидів, а це може нам свідчити про те, що український нарід має неменше торговельного хисту, як жиди. Розуміється, що й тепер ми можемо обійтись у торговлі без жидів. Якщо в нас тепер торговля калікує, то тільки тому, що жиди ставлять нам на кожному кроці великі перешкоди. Це вони мають змогу робити, бо мають у своїх руках передусім капітал, ну й свої жидівські способи. Колись чесний купець старого типу думав, що його роля кінчиться, як він задовільняє дійсні потреби своїх гостей. Бігати за покупцями, або притягати їх до себе всякими способами було нижче купецької гідности. А вже ніколи не приходило йому на думку намовляти покупця до купна того, чого він зовсім не потребував.

Листопад — місяць українських інвалідів.

Перший Листопад!

Радісний день, що засвідчив невмірučість великого Українського Народу! Свято, котре само собою каже призадуматися над тим, що нам дав памятний **листопад 1918 року,** що могла здобути Нація, а що втратила.

Не сміємо при тій нагоді забути тих втрат, які для Нації понесли наші борці, не сміємо забути тих, що для найвищого добра Нації терплять ще нині і терпітимуть ціле життя.

Не сміємо забути наших інвалідів!

За всяку ціну мусимо втишити терпіння близн та ран Українських Інвалідів. Дві тисячі інвалідів лишила нам війна з 1918 — 1920 рр. і віддала їх в опіку Українського Товариства Допомоги Інвалідам у Львові. На їхнє дуже скромне забезпечення, опротезування та лікування треба понад **100.000 золотих річно.** Таку суму складає українське громадянство до тепер кожного майже року.

Пригадуємо наші потреби і цьогорічного листопаду та віримо, що **не забудете про українських інвалідів.**

Листопад місяць українських інвалідів! В тому місяці жертвуйте всі на допомогу інвалідам!

Вступайте в члени Українського Товариства Допомоги Інвалідам!

Дохід з листопадових Свят жертвуйте на інвалідів!

Нехай надія на вас не заведе очікувань інвалідів!

Українське Товариство Допомоги Інвалідам, Львів, Потоцького 48.

ЗАКЛИКАЄМО УКРАЇНЦІВ!

Ми дістали листи, в яких наші приятелі закликають українців-ремісників та купців до таких міст:

Турка над Стриєм потребує залізного склепу, склепу з обувю і кравця.

Рівне вол. потребує різника-українця.

Сянік потребує крамниці мануфактури , обуви, кухонної посуди, мужеської й дамської конфекції, скляра, шапкаря і бляхаря.

Олександрія пов. Рівне потребує жіночого фризієра-українця.

◆◆◆

ЖИДИ - КРЕТИ РИЮТЬ

Комунізм поширився в жидівських організаціях Вроцлавка, так, що одного дня замкнули там після ревізій відділ Ліґи оборони людини, домівку Культурліґи, Бунду, Жидівського Театр. Т-ва, Жид. Академічного Кола й жидівської Суспільної Бібліотеки. Не було, словом, ні одної жидівської організації, де не сиділа б комуна і яка не рила б. Але хіба інакше є в нас?

◆◆◆

ЧОМУ ЇХ НЕ ЛІКВІДУЮТЬ?

Нам прислали число французького часопису „Ль'ом де Дроат", в якому є замітки, що в Москві є тепер 15 християнських святинь і 250 божниць, хоч до большевицької революції було там 15 божниць і яких 400 церков.

Занотовуємо той факт і питаємо: чи ми пишемо неправду, коли кажемо, що СССР — це жидівська держава? І питаємо:

Чув хто, щоб розсадили, розібрали або замінили на клюб хоч одну божницю в Совєтах?

Бачив той, хто оглядав десятки зруйнованих в Еспанії церков і монастирів, хоч одну світлину зруйнованої божниці?

Найшов хто серед описів про те, як мордовано сотки священиків, монахів і монахинь, прізвище хоч одного рабіна?

Ні, бо жиди в Еспанії і в Совєтах не дадуть собі нищити хайдерів і рабінів, вони ж там господарі, як у себе в хаті.

◆◆◆

ТАК ВИГЛЯДАЄ РАЙ ЗБЛИЗЬКА.

Перед кількома днями приїхали до Луцька з „раю" сестра одного державного достойника, людина з вищою освітою. Приїхала буквально в лахміттях — у нас навіть жебраки не ходять у таких. Одежина її **була вшита зі звичайних мішків, які вона, щоб не змерзнути, накопичила на собі грубою верствою.**

Розповіла відомі нам речі: Як большевики блахманять чужинців, що їдуть туди подивитися на „досягнення", як по мачошиному обходяться зі своїми, який там жахливий **терор тощо. Цього року знову, оповідає ця жінка, стоїть перед большевиками марево голодової катастрофи.**

„Рай" — тай годі... А хто не вірить, може в Луцьку до тієї жінки допитатись і сам побачити цю одежу з країни, про яку дбає Сталін...

◆◆◆

Сповніть громадянський обовязок супроти українських інвалідів! Дайте поміч окалічілим воякам Українського Війська!

Де подівся Сталін?

Останнє число „Правди", яке наша Редакція використовує, є посвячене ціле 50-тилттю Орджонікідзе. Сторінки часопису заповнені привітами від партійних і совєтських організацій, від наркомів, „совєтського громадянства" і т. д. Є привіт від ЦК компартії. Немає тільки привіту від Сталіна.

Це зовсім противорічить большевицькій практиці і з політичного погляду незрозуміле.

Зі Сталіном щось є. Він або важко хворий, або вмер. Інакше годі це виясняти.

КОЖНИЙ ЖИД НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ — ЦЕ ГАЛАПАС.

Як брешуть соціялісти?

Кажуть:

ППС — це робітнича, твоя партія, а тимчасом у проводі ППС стоять: **Дробнер, Урбах, Грос, Шрайбер, Праґер, Ереннрайс, Ізраель Рінґельгайм, Банцлівна, Познер, Осек, Фішґрунд, Іназеле, Штайнбах, Фельман, Лягман, Дойтшер, Монтаґ, Бірнгольц, Кляйн, Вінтеррок, Кон і т. д.** Знаєш, чиї це прізвища? Жидівські.

*

Коли ще в Еспанії було спокійно, у 1934 р. виробив союз правих партій в еспанськім парляменті плян боротьби з безробіттям і на ту ціль призначив 100 міліонів пезетів.

Як звичайно в таких випадках, соціялісти хотіли переліцитувати правицю й переперли проєкт видати на безробітних один міліярд.

Колиж комісії почали виробляти подробиці, той міліярд корчився на кожному засіданні, дійшов до 50 міліонів і після ріжних історій перейшов в один міліон. Цю суму затвердили Кортези (парлямент.)

Як бачимо — ріжниця велика: 100 міліонів, міліярд і один міліон.

*

На одних сходинах у львівській „Силі" оповідав робітник С., що довгий час був у ППС.

„Я ніколи не чув, щоб там виступали проти жидівської або польської буржуазії. Постійно верещали: Преч з українськон буржуазією! Преч з Маслосоюзем! Преч з Шептицкім!

Це мене остаточно приневолило з тим кублом зірвати!"

Чи воно не смішно, що соціялісти боронять леґального уряду? Соціялісти, які кожний уряд вважають — реакцією?

Чи не весело читати соціялістичну пресу, з якої позникали заклики до боротьби з ґен. Франком, тришпальтові заголовки про перемоги комуністів? Нині пізнати, що і в тих редакціях не вірять у перемогу марксизму, хоч „Гром. Голос" наприклад ще нині реєструє перемоги міліції і боронить еспанську католицьку Церкву, зокрема тих священиків, які є з червоними.

Чи той часопис думає, що його читачі — дурні? **Зібрав В. Овк.**

Всі проти них.

ПРОТИ ЖИДІВ ВИСТУПАЮТЬ ВСІ НАРОДИ.

„ЧОРНИЙ ЛЕҐІОН" АМЕРИКИ.

В Детройт, у З. Д. П. А. відбуваєть-ся процес тайної орґанізації фашистів, т. зв. „Чорного Леґіону". Ця орґанізація кинула була клич: „Америка — для американців, знищення всіх чужих впливів, смерть масонам і т. п." Ревеляцією процесу було зізнання підсудного Уіліяма Ґатне. Він зізнав, що провідник „Чорного Леґіону" велів йому відступити пивницю для продукції бакцилів тифу. Отими бакцилями хотіли зглади-ти 73 детройтських жидів.

НЕ ДОЗВОЛЯЮТЬ ГРАБИТИ СЕБЕ.

Після незвичайно гострих виступів на німецькому конґресі в Нірнберзі, з яких виїмки подали ми у 3-му числі, спо-діються в Німеччині загострення проти-жидівського курсу. Передпосилкою цього є вже м. ін. заборона вчити в німецьких школах Мойсееву релігію, при чому цю заборону поширено з Баварії на цілу Німеччину та масове відбирання жидам пашпортів, щоб вони не могли виїздити за кордон. Це останнє має перешкодити жидам вивозити за кордон німецький капітал.

КІНЕЦЬ РАЮ В ІТАЛІЇ.

Багато жидівських емігрантів поселилося в Італії й там досить скоро й легко отримали вони пристановище, бо привезли великі капітали. Найсильніше обсадили там жиди медицину. Та жиди-лікарі й дентисти намножилися в такій кількости, що відібрали хліб автохтонам. Низка італійських часописів розпочала пристрасну нагінку проти наплибового елементу.

І ось тепер має вийти в Італії розпорядок, яким можуть жидів без подання причин, виселити з Італії.

НА ЛИТВІ ТЕЖ ЇХ НЕ ХОЧУТЬ.

До гострих протижидівських виступів у Литві дійшло в місцевости Дарбева. Ніччю напало кількасот маніфестантів на жидівські доми й скрізь повибивали вікна. Кількох жидів ранили.

НАВІТЬ МУРИНИ БЮТЬ ЖИДІВ.

В останньому часі проти жидів, які з Америки зробили собі Палестину, а з Ню-Йорку Єрусалим, виступили крім „Чорного Леґіону" й мурини, а між ін. в нюйорській муринській дільниці Гарлем дійшло цими днями до кривавих заворушень. Група муринів, зложена з кількасот осіб напала на жидівські ресторани і крамниці та стала їх нищити. 300 полісменів мусіло інтервеніювати. У висліді 20 муринів було ранених.

ТУРКИ ВИКИДАЮТЬ ЖИДІВ.

На території Дарданель, яку тепер обсадила турецька армія, заборонили жидам мешкати. Всіх жидів, що досі мешкали в Дарданелях, мають з них силоміць усунути.

РУМУНИ - АНТИСЕМІТИ.

Антисемітський рух в Румунії має вже свою історію, а в останнє він загострився ще більше. М. ін., як виходить з розмови ред. Р. Голіяна, що її мав він з головою антисемітського руху, Октавіяном Ґоґою, цікава така подробиця: Ґоґа заявив ред. Голіянові, що не спічне поти, поки з Румунії не вибереться останній жид, а на заввагу ред. Голіяна, куди ж вони мають вибратися, як їх усюди бють, Ґоґа аж піднявся:

— „Хай їдуть до Совітів, там їх ніхто не бє!..."

І НАРЕШТІ ПОВСТАНЦІ.

Як відомо, вся жидівська преса світу, так як увесь жидо-масоно-комунарський загал, поставився по боці червоного мадридського уряду, якому на допомогу збираються їхати жидки й від нас (!). Не диво, що повстанці заявили себе явними антисемітами, а ґен. Франко заявив в Севіллі: „Жиди усього світа є за Мадридом і цього ми їм не забудемо!" Виконуючи ці засади в життю, повстанці видали в Марокку низку репресійних декретів проти жидів, наложили на місцеві жидівські громади в Ель Ксар, Ляраш та Тетуані високі контрибуції, а в Мелілі крім контрибуції арештували цілу управу жидівської громади й посадили у концентраційному таборі.

Всі, цілий світ є проти жидів за їх руїнницьку, деморалізуючу та протисуспільницьку діяльність. Тільки в нас ще часом трапиться шабесґой, шо цілував би жидівські руки й лизав жидівські патинки. Сором та й годі!

Коротенько:

— На львівських і варшавських високих школах були гострі виступи студентів проти жидів. У Варшаві студентів викурювала з університету поліція ґазами, у Львові вибили студенти в кільканадцятьох жидівських крамницях вікна та побили студентів і прохожих-жидів.

— Залізний перстень повстанських військ довкола Мадриту затискається, повстанці бомбардують місто вже з гармат. Совєти надіслали червоним 40 танків і 100 літаків, обороною Мадриту кермує сов. ґенерал Ґорев, що боронив Царицина.

— Тісний союз Німеччини з Італією затривожив найбільш совєти. Преса СССР аж захлинається від люті, що цей союз — довершене діло.

— Совєти торгуються з Румунами про залізничий шлях, яким вони моглиб безпосередно доїздити на Закарпаття. Шлях ішовби через Буковину.

— У Греції наказав уряд викинути з публ. бібліотек всякі соціялістичні твори та порнографію. Ці книжки спалено на майданах міст при відповідних промовах.

— Польська влада веде далі боротьбу з жидівською спекуляцією, що хоче підбити ціни тому, що мовляв, збіжжя подорожіло. Кілька тисяч жидів-купців покарано гривнами.

— Збіжжя у цілому світі дорожіє далі.

◆◆◆

Жиди тероризують.

Коли дехто з українців не маючи спромоги жити на селі, чи не маючи засобів до життя в місті, береться до торговлі, жиди роблять крик на цілий світ, що це бунт, саботаж і терор проти спокійного жидівського населення (вони від крику майстри). Також підіймають крик, коли хтось із наших людей веде невинну пропаганду клича „свій до свого", бо нажаль наших людей треба того вчити, а жиди вже з тим родяться і мають це в крові й кості. Якщо однак один на 1000 літ, і один з міліонів жидів, не з темноти, байдужности, чи легкодушности відважиться дати заробити взагалі християнинові, а українцеві зокрема, решта жидів називає його не лише національним зрадником, але грозять убивством.

Часті, майже щоденні були випадки підчас сезону в Сколю, коли жидівські візники кричали на незорієнтованих жидівських гостей, які припадково сіли на християнський віз: „дас іст ґой" і перетягали на свої вози. А коли дня 9. вересня бр. приїхали якісь промисловці на Демню до тартаку (всі мабуть жиди) і припадково сіли на повіз Музикевича, то жиди дорожкарі криками і силою перетягали всіх гостей на свої вози, щоб не дай Боже українець раз на сто років від жида не заробив. Це однак не називається терор, бо його роблять „спокійні" й „невинні" жиди.

Кілька тижнів тому відбулося в Сколю на Ринку цікаве видовище, яке переходить людську уяву, а демаскує жидівську безличність. Один бідний жид зі Сколя потребував купити кусень залізної штаби і, розуміється, обійшов усі жидівські склепи (бо інакше не може бути), та ніхто з них не хотів продати йому куся штаби, бо, казали, не оплатиться рубати. Цей жидок був змушений піти до склепу Білинського, шо згодився такий кусень штаби врубати. Одначе, коли Б. виніс штабу перед склеп на Ринку, щоб її врубати, жиди побачивши таке чудо, що жид купує в українця, збіглися численно й почали цього жидка ганьбити, а коли він не хотів уступитися, мало його не забили. Головно пописувався нахабністю Генрик Шіф, головний купець бойківського дерева, на якім доробився майна і Розенберґ, купець худоби. Питаємо, хто подає нашому населенню методи й середники боротьби з жидами, як не самі жиди, які відтак кричать, що українці мають відвагу бойкотувати їхні склепи. Їм це вільно, а нам ні, бо ми маємо худобу пасти, дрова рубати і їм служити, а вони мають нас використовувати, а самі бавитися й панувати. Однак Скільщина сказала собі „скінчилося — не вернеться жидівське панування, тепер і ми хочемо жити, як люди і як нарід".

◆◆◆

Заплатили їм за їх дурну голову...

На Україні розстрілюють далі.

В УССР ніби завзялися витеребити всіх Галичан і від цього не забезпечує хочби й найвірніша колись служба комуні. За останні два тижні прийшли вістки про розстріл таких Галичан, колись ревних комуністів:

Бувший сельробівський посол **Микола Хам,** кооператор **Коссак,** брат от. Коссака (був засуджений в Люблині на 6 літ вязниці за комуну і встиг втікти), студ. **Вантух** з Тернополя (засуджений за комуну на досмертну тюрму, потім виміняний), студ. **Західний** (син відомого бережанського адвоката й головача большевизуючої УПП), що був на студіях, **С. Дорошеву,** дружину лікаря з Перемишля, інж. **М. Данилка** й **Н. Штайнівну** з Перемишля, що втікла до советів перед присудом і ін.

З польських ком діячів розстріляли б. послів Ткачова і Балініна та письменника з Лодзі В. Вандурського, з жидів публіциста Макса Еріка й відомого колись ком. аґітата др. Мойше Мендля.

Ось так платять большевики своїм худопахолкам за вірну службу!

Червоне весілля

Вже й таке чортзна що кидається по наших селах.

Стрий пише: Дня 6 вересня ц. р. в Добрівлянах, повіт Стрий, відбувалося весілля у Василя Стецюка. Його сестра, Кася, запросила собі зі Стрия на весілля аж 10 гостей-комуністів, а між ними навіть одного жида, Мошка Шварца. Іван Головчак зі Стрия, наречений згаданої Касі, який вийшов недавно з арешту, де відсиджував кару за комунізм, приявний на цьому весіллю, перед виїздом до вінчання замаїв коні большевицькою стяжкою з московським написом. Мирослав Танчук, весільний староста, скинув цю стяжку вчас з коней і подер. Коли по вінчанню гості з Добрівлян засіли за стіл і зачали співати народні українські пісні, як „Шуми, Україно", тоді Головчак зачав співати свої комуністичні, навіть декотрі по-польськи. На заввагу приявних українських націоналістів, що годиться співати українських пісень, а не чужих, Кася Стецюк сказала, що „в її хаті України нема". Тоді з весіля забралися всі, навіть музика, а залишилися самі комуністи й один музикант-жид, що грав на гармонії. Тоді пішов почастунок горівкою з пляшки, замаєної на червоно, і забава затяглася до рана!

Ану, нічого весілля! Шкода, що ще рабін Касі й Головчакові шлюбу не давав і що до Сталіна привіту не висилали. А ми гадаємо, що те весілля Касі й червоному Йванові, попихайлові жидокомуни, вилізе боком. Ой вилізе, вилізе!

Правда, добрівлянське свідоме юнацтво?!

—о—

Ліґа оборони прав людини

— ЩЕ ОДНО КУБЛО КОМУНІЗМУ.

Від якогось часу, точніше від останнього конґресу комінтерну, щораз частіше виступає навіть у Львові т. зв. Ліґа оборони прав людини. Вперше почули ми про неї

у кривавий четвер 16. квітня,

коли то жид Гершталь, жид редактор „Хвілі" Ямпольскі, ППС-яцький махер Щирек і наш

др. Вол. Старосольський

ходили в імя тієї Ліґи до воєводи просити приспішити слідство, мовляв — потерпіли невинні люди.

Потім було з Ліґою тихо. В Україні розстрілювали, в Еспанії проходили справжні орґії злочинів, але Ліґа мовчала. Аж коли розстріляли в Москві 16-ох троцькістів,

в цьому числі 11 жидів,

дивись — Ліґа запротестувала знов, видала навіть окрему відозву в справі того процесу.

Людям відразу впало в око, що Ліґа оборони прав людини боронить тільки спеціяльних людей; люди в неї — це

ті, що носять пейси,

а якщо вбивають сотки тисячів українців у СССР, тисячі еспанців в Еспанії, як в цій різні пізнати жидокомунську руку й методи — тоді Ліґа мовчить. Робить отже згідно з Тальмудом, який каже, що

тільки жид є чоловіком, людиною; ґой — це худоба.

Щоб краще зрозуміти це жидокомунське наставлення Ліґи, подамо коротенько її історію:

Ліґу оборони прав людини заснували в 90 рр. мин. століття у Франції, підчас процесу жида Драйфуса за шпигунство. Тоді ця Ліґа розвела шалену аґітацію проти присуду й афішуючись обороною прав кожного покривдженого, мала навіть популярність. Але згодом

шило вилізло на верх:

Ліґа почала робити союзи з ріжними соціялістами, радикалами, комуністами й анархістми, орґанізувала масонські льожі й т. зв. товариства свобідної думки (вольней мисьлі) та помагала безбожникам. Ця діяльність Ліґи виявилася перш завсе у Франції, де голова її, Баш, вів у своїм часописі нагінку проти священиків, проти науки релігії у школах (1928 р.), а навіть похвалював заворушення „людового фронту" в Парижі 1934. Очевидно, така діяльність

здемаскувала Ліґу,

що стала поволі замаскованим кублом масонерії та союзником вільнодумців, соціялістів і комуністів, а навіть стоїть поруч них у всіх „людових фронтах". Як і тамті орґанізації, так і Ліґу

опанували всеціло жиди,

бо вона працює згідно з їхніми плянами зробити світ жидівською кольонією і знищити всі націоналізми (їм протиставить любов до... жида!). Що так є — це доказує м. і. факт, що в Варшаві недавно перевели труси у членів Ліґи і найшли матеріяли, які доказують працю та співпрацю Ліґи з комуністами. Члени тієї Ліґи вели аґітацію за комуною і „людовим фронтом", а трьох її членів з т. зв. літературної ґрупи,

жидів Вата, Ізраеля Дойчера й Арона Валя

арештували і посадили у тюрму.

Колиж так, коли ця Ліґа—кубло комуни й масонерії, коли ця Ліґа ніколи

не боронила Українців,

хоч чекісти купалися в нашій крові, коли та Ліґа

мовчить у справах Еспанії,

де марксизм зробив собі справжню людську різню, коли до неї належать жиди, а м. і. жид Ямпольскі, який аранжував відомий большевицький конґрес культури у Вел. Театрі, то що, ради Бога,

що робить у цій жахливій компанії др. Вол. Старосольський?

Дуже прикро ставити таке питання, але дуже прикро теж, що др. В. Старосольський у тій цілій справі завзято мовчить...

◆◆◆

КІНЕЦЬ БОГОХУЛЬНИКАМ!

Польська влада додумалася врешті, що т. зв. т-во „Вольней Мисьлі" — це тільки замасковані аґентури комуни й почала їх ліквідувати: в Барановичах припинили таке т-во в звязку з присудом на його голову Яна Арцішевського, якому присудили 8 міс. вязниці за богохульну промову на 1 травня, а мин. тижня розвязало львівське староство „Звйонзек Вольней Мисьлі" у Львові і домівку його опечатало. Найвищий час!

СВЯТКУЙТЕ У ЛИСТОПАДІ СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ!

Знову жиди.

ЧИТАЙТЕ ЦІ ПРІЗВИЩА Й ПЕРЕВІРТЕ, ХТО РОБИТЬ КОМУНУ.

В останньому часі відбулися три цікаві процеси:

Перед судом присяглих в Станиславові відбувся 3-денний процес проти вісьмох членів комуністичної партії. Пізно в ночі запав присуд, яким засуджено: м-ра З. ЙОЛЄСА на 5 літ, ФРІДУ ТУРҐЕЛЬ на 3, Ів. Кравчука на 7, АВР. РУМЕЛЬТА на 3, Мих. Бойчука на 4, РАХЕЛЮ ҐРОС на 5, ДІН. ЛІТМАНА на 5 і м-ра ЮЛ. ТАЙТЛЯ на 5 літ вязниці. Засудженим Йолєсові, Турґель і Румельтові знижено кару на основі амнестії на половину, Кравчукові на третину. Всіх позбавлено громадянських прав на 5 літ.

Станиславівський суд присяжних розглядав справу пятьох комуністичних діячів. Засуджено: АЛЬТЕРА ШПАЦА на 3 роки і ЛЯЙБА ШЕНФЕЛЬДА на півтора року вязниці з позбавленням громадянських прав на 5 літ. МОЗЕСА ФЛЯНКА, М. РЕҐНЕРА і Миколу Вірла увільнено.

В Тернополі відбулася розправа проти членів КПЗУ — самих жидків з Підволочиськ та інших міст Поділля. Двох комунарів АВРУМА КЕЛЛЄРА ҐОЛЬДМАНА та МЕХІЛЯ КЛЯЙНЕРА засудили на 3 роки тюрми.

Станиславів мав і другий процес за комуністичну діяльність: в ньому засудили теж жида, ТОВІЮ БАВМВОЛЯ, на 3 роки тюрми.

В Рівному засудили на 6 років вязниці прив. вчителя з Осови ГЕРША ІТКЕСА, що був секретарем комуністичної ячейки.

Поліція арештувала в Коломиї голову „Бунду" ЖИДІВКУ ҐІЗЕЛЮ ГЕРМАН, що переводила збірки на червону міліцію в Еспанії.

Дві комуністичні розправи, що відбулися у Стрию, мали теж підсудних жидів: у першій проти жидів зі Сколя В. ФАЄРБЕРҐА, ЮДА РАЙНГАРЦА та поляків Л. Касіци і В. Колодзєя засудили Фаєрберґа на рік вязниці й Райнгарца звільнили, у другім за приналежність до КПЗУ дістав ГЕРЦЛЬ ЛЯНҐ, що недавно відсидів одну кару за комуну, 8 літ тюрми.

Ба, і закордоном не є інакше: у відомій жидівській накладні і книгарні жида ГЕРЦА в Букарешті найшли маґазин комуністичної бібули, книгарню опечатали і службовиків її арештували.

І хай „Хвиля" плаче, що то через антисемітів гонять жидів з наших сіл...

Чи Ви вже зложили свою жертву на українських інвалідів? Зложіть її негайно! Вашої помочі чекають найвірніші сини України!

Місце протибольшевицькій лєктурі!

(Останні видання).

Р. Рій-Рійченко: ТРОХИ ПРАВДИ ПРО ЖИДІВ (Хто вони, чого хочуть і що роблять). Накладом „Всесвіту". По контіскаті наклад другий. Львів, 1. вересня 1936. Стор. 32., ціна 20 сот.

Одинока в нас книжка, що ясно й відважно, аж за відважно, як на українську книжку, ставить питання жидів руба, розяснює їх роботу в нашій історії, їх пляни та їх кертичну роботу тепер. Книжку читаєте, як найбільшу сензацію, вона справді відчиняє вам очі — **і тому треба, щоб** вона найшлася в кожній хаті.

Юрій Горліс-Горський: КЛЯНЕМОСЯ МОГИЛАМИ ГЕРОЇВ! (Отаман Хмара). Пєса на 6 відслон з епільоґом. Львів 1936. Накладом „Вікторії". Стор. 60, ціна 2.00 зол.

Ледви чи є ще одна така песа, як ця. Бо й ледве чи міг написати хтось таку пєсу, не бачивши на свої очі чрезвичайки: з кожної її сторінки бє жах, але не той штучний, а правдивий жах, жах, що переймає до основи костий і збиває волос в гору. Чека стоїть перед вами в цій книжці така жахлива, що мусить підняти до протесту хочби найхолоднішого, а поодинокі сцени степенують її лячну картину до божевілля На нинішний час таку пєсу не слід, а **обовязок** виставити.

Ол. Бабій: ДВІ СЕСТРИ. Повість. В-во „Сад". Львів 1936. Стор. 128., ціна 95 сот.

Повість, від якої годі одірватись, якої дія проходить на тлі найбільшої траґедії УГА — переходу до большевиків і яка не кінчиться трафаретно. Переживання старшини УГА серед атмосфери розстрілів, зради і знущань та психольоґічна загадка жіночої душі, що вміє переходити легко від екстази до безбожництва — все це створює першорядну тему тієї повісти. Перо О. Бабія легке й пише цікаво: картини з чека та з большевицької лічниці, де сестра-комунарка здирає з ранених стрільців останнє накривало, мовляв, „хай вам Петлюра дасть ковдру", роблять з повісти доступну, цікаву, високомовну та вартісну книжку зокрема тепер, коли наступ червоних росте. Її місце — **в кожній хаті.**

УКРАЇНСЬКИЙ ІНВАЛІД — загальний календар для українського народу **на рік 1937.** Накладом Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові. Сторін 165 з мистецькою окладинкою й багатьома ілюстраціями.

Є одинока рада, щоб не здатись і не впасти — плекати культ боєвої сили. Такому культові призначений і цей календар, на зміст якого зложилися багато ілюстровані статті з нашого та чужого минулого, оповідання з війни, огляди сучасних армій та засобів війни, все в оформленні кращих наших пер і мозків. Є напр. в цьому календарі коротка ілюстрована історія **УГА й** опис перших днів нашої державности. Вже цього досить, щоб цей календар найшов собі місце в хаті перед всіми иншими календарями,що виходять для грошей. Але є ще й інша ціль його: **дохід з нього** має йти на наших інвалідів, на тих, що є живим свідком нашого минулого. Чи в тих умовинах 166 сторінок, повних ілюстрацій, безліч порад, **тверда мистецька обгортка й календар на цілий рік** за 1.50 зол. — забагато? **Ніколи!**

ПЕТРО ВОЇН: ЕСПАНІЯ. Видавництво „Дешева Книжка". Львів 1 вересня 1936. Стор. 32 з ілюстраціями. Ціна 20 сот.

Це прегарно, як на свою ціну, видана й ілюстрована популярна розвідка, що змальовує історію Еспанії, причини теперішної громадянської війни в цій країні та зокрема багато місця присвячує справі помочі Москви червоному Мадритові. Низка цікавих ілюстрацій і барвна окладинка роблять цю актуальну книжечку вартісною появою, тому кожний, що цікавиться проблемами Еспанії та й большевизму, повинен її прочитати.

◆◆◆

Совєтська „культура".

Тим, що вірять у „велитенський розмах культури в СССР", подаємо сьогодні зразок.

Як відомо всім, большевики — це майстри пропаґанди. Вони не гребують ніяким засобом для своїх цілей. Нижче наводимо відому пісню, що її перероблено по-новому:

Ой, що ж то за шум
Учинився,
Дзвінко трактор на току
Розшумівся.
Ой, як же йому
Не шуміти,
Як зродило дороге,
Гарне жито.
Гарне жито, дороге.
Ще й пшениця,
Розсміялися дівчата
Й молодиці.

Гірше виходить із приказками, присвяченими Сталінові:

„Сонце світить найтепліше, слово Сталіна наймудріше",

або „Коли б не Ленін і Сталін — були б ми відсталі",

або „Чи в колгоспі, чи в вокзалі — всюди чую слово Сталін".

Прибрали й занесені на Україну разом із „яблучком" частушки новітні рядки:

„Сієм орем і волочим
Знаєм думку ворогів,
І готуєм оборонці
Ворошиловських стрільців".

„Що в мого миленького
На картузі зірочка,
Що він буде командір,
А я його жіночка".

„Ой, сідай моя дівчино,
Поговорим допуття.
Сталін дав нашій країні
Гарне й радісне життя".

Справді гарне і справді радісне, коли силоміць заставляють таких пісень співати!

Ідемо до них!

Доцінюючи величезну вагу кожної нашої торговельної, промислової й ремісничої станиці, як бастіони нашої сили й визволення з жидівських лабет, будемо оголошувати кожну таку нашу нову станицю місяць даром. Просимо власників всіх нових підприємств подавати нам про це вістки, щоб ми могли їх поручити.

Нині всім українцям поручаємо щиро такі українські станиці:

СТРИЙ

Одинока українська фабрика шипучих напитків
АКВА
Стрий, Міцкевича 31.

— о —

Перший український склад дерева
МИХ. КАЩУК І СКА
Стрий, вул. Кохановського.

— о —

Торговля мішаних товарів
ПЕТРО ДУБИК
Стрий, вул. Львівська.

— о —

СОКАЛЬ

Склад фарб і госп. артикулів
АНТІН ВАСЬКО
Сокаль, Ринок 14.

— о —

Склад шапок і капелюхів
„СТРІЙ"
Андрій Дачишин
Сокаль, вул. Оржешкової 15.

— о —

Фабрика содової води й лімоняд
„ВЕСЕЛКА"
Сокаль, вул. П. Марії 1.

— о —

Склад скла і порцеляни
ОКО
Сокаль, вул. Косцюшки

— о —

Робітня убрань
ІВАН КАМІНСЬКИЙ
Сокаль.

— о —

Склад мужеського, дамського й діточого взуття
МИХАЙЛО ІВАНИЦЬКИЙ
Сокаль, Ринок 14.

— о —

Одинока українська пекарня
„ПАНІС"
Ів. Жеребецького,
Сокаль, Відсіч Відня ч. 20.

— о —

ЛЮБАЧІВ

Галянтерія й канцелярійне приладдя
МЕТА
Ілярій Кульчицький
ЛЮБАЧІВ

— о —

Дипл. кравецький мистець
СТЕПАН ГУЛЬ
Любачів, За мостом ч. 5.

— о —

Торговля шкір
АНДРІЯ НАЗАРЕВИЧА
ЛЮБАЧІВ

— о —

Столярська робітня
СТЕПАН КОЗІЙ
ЛЮБАЧІВ

— о —

ПІДГАЙЦІ

Мясарня -Базар
„ГОВЕРЛЯ"
Підгайці, Ринок 238.

— о —

Блаватна крамниця
ЧАЙКА
ПІДГАЙЦІ

— о —

Торговля мішаних товарів
ПОДІЛЬСЬКИЙ БАЗАР
ПІДГАЙЦІ

— о —

Залізний Базар
„КРИЦЯ"
ПІДГАЙЦІ

— о —

ПОВІТОВА ТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА
кооператива
ПІДГАЙЦІ

— о —

ЗОЛОЧІВ

Шкіряний базар
СОРОКИ
Золочів, Ринок.

— о —

ІНШІ

РОМАНІВ СЕМЕН
торговля мануфактурою
БЕЛЗ

— о —

Українська кравецька робітня
М. БІРАКОВСЬКИЙ
Синевідсько Вижне, у п. Комарницького.

— о —

Нововідчинена кравецька робітня
ПЕТРО КОПОТЬ
Львів, Каштелянська 15.

— о —

Перша українська крамниця з печивом
І. ЗВАРИЧА
Рогатин, вул. Пілсудського 11.

До цих ідіть, українці з закупами! Ми мусимо їх піддержати, бо кожна наша економічна станиця — це відступ жидівства й комуни!

ВІДПИСУЄМО:

Вп. І. Кузьмич. Вислали Вам окремого листа. Привіт.

Вп. Петро Сахро. Щиро дякуємо Вам за Вашу допомогу і стискаємо міцно руку.

Вп. Р. Дмитерко. За прихильність спасибіг. Щось з присланого помістимо.

„Вибраний нарід".

Жиди впевняють завжди, що вони „вибраний нарід", що кожний жид — це ходяча доброта, янгол і апостол чесноти. В ріжних рубриках будем демаскувати це твердження, доказуючи, що якраз жиди, здеґенеровані своїм льокайством, хитрістю і рафінованістю на протязі тисячліть, дають найбільший процент злочинців. Під тим оглядом — це справді „вибранці". Ось вам жмут свіжих фактів:

— У Варшаві засудили на 8 літ вязниці жида **Лейзора Купца,** що на дансінґу застрілив заміжну жінку Фелю Ройзен, бо ця не хотіла бути його коханкою. —

— В Данціґу арештували на стації **Рифку Кольонік,** що їздила експресовими поїздами по всій Европі, присипляла пасажирів і потім обкрадала їх.

— У Варшаві арештували обманця, що підшивався під прізвища журналіста Галіцького, а в дійсності називався **Федербавм.** Цей жидок понатягав на грубі суми багато осіб.

— В томуж місті зловили міжнародного злодія, жидка **Лейбу Розенберґа,** що довгий час бушував у Будапешті, врешті обікрав своїх компаньйонів-злодіїв і боючись їх „дінтойри", втік до Польщі. За Розенберґом шукала поліція давно.

— Жида **Генрика (?) Мінцера** з Дідушиць арештували за те, що він, хоч власник фабрики й камениці, їздив часто за кордон і пачкував ріжноту. М. і. перепачкував кількасот японських образів, вартости 10 тис. зол.

— В Отвоцку згорів пансіон **Ґутмахера,** який винаймав **Берко Ценґер.** Зенґера арештували, бо він підпалив сам, а м. і. свідки бачили, як негайно по вибуху пожежі його родина стояла одягнена перед віллею й нічого не рятувала.

Це за один тільки тиждень і тільки з варшавської преси. Незвичайний нарід — правда? Тільки не „вибраний", а „випраний" з чести й моралі!...

◆◆◆

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ЖИДІВСЬКІ ФІРМИ И ПІДПРИЄМСТВА — ЦЕ МАТЕРІЯЛЬНА БАЗА КОМУНІЗМУ И ТОМУ ЧЕСНИЙ УКРАЇНЕЦЬ У ЖИДІВ НЕ КУПУЄ. — ЖИДІВСЬКИХ ФІРМ НЕ ОГОЛОШУЄМО.

Фірми, в яких українці полагоджують свої орудки.

ВЗУТТЯ
Іван Чорній, Руська 3.

СОЛІДНЕ ВЗУТТЯ дістанете в ОЛ. БЕРЯКА, Львів, вул. Руська 18 (напроти Волоської церкви).

ГОДИННИКАР
П. Карпинець, Домініканська 7.

ДЗВОНИ:
Вол. Устенський, Руська 5.

ДРУКАРНІ
„Ґрафія", вул. Тиха 5.

ЕЛЕКТР. И РАДІОПРИЛАДДЯ

Українські радіоприймачі „ЕРҐОН"
з українськими скалями!
Виробня „ЕРҐОН", Львів, Потоцького 58.

ЕКО **Львів, Сикстуська ч. 29. Телефон 203-30.** Інсталяції світла, електро медичні апарати й радіотовари.

КЛІШАРНІ
„Унія", Мілковського 5.
— о —

КОСМЕТИКА І ПЕРФУМЕРІЯ
Фабрика кремів, пудру, вазеліни, порошків і пасти до зубів та шампунів **АЛЬОЕ**
Генінґа 16.

Перфуми, косметика, тоалетове приладдя, квітові води, мила, креми, пудри поручає **Б. БОГУСЕВИЧ, ЛЕҐІОНІВ 3. ТЕЛ. 221-02.**

КРАВЦІ

Кравецька Робітня Українських Інвалідів

ЛЬВІВ, СВ. СОФІЇ Ч. 25 І. П.
під зарядом інваліда Василя Бардиґи виконує згідно з новими фасонами солідно, дешево та скоро всі замовлення мужеських убрань.

Дайте працю інвалідам У. Г. А.

Кравецька робітня
А. ДУФАНЕЦЬ
Львів, Пасаж Міколяша, тел. 287-71.

МАШИНИ ДО ПИСАННЯ І ШИТТЯ.
Патицький і Іванишин, Чарнецького 10.

МІД І БДЖОЛЯРСЬКЕ ПРИЛАДДЯ
Кооп. „Рій", Бляхарська 20.

НАСІННЯ
Богдан Попович, Руська 20.

ПЕРЕПЛЕТНЯ
І. ЦЮМАН, Бляхарська ч. 9.

ПАСТИ, СМОЛА, ХЕМІЧНІ ВИРОБИ

Пасту до взуття у всіх красках, пасту й віск до підлог, синку до білля, шварц до чобіт, вазеліну до шкір, шевський віск, шевську чорну й білу смолу й мухолапки тільки марки **ЕЛЄҐАНТ**
бо це є свій рідний виріб

ПАПЕРОВІ СКЛАДНИЦІ

Всякі папери, шкільне й канцелярійне приладдя купуйте лише в СОЮЗНІМ БАЗАРІ Руська 20

ПЕЧАТКИ

ЗМІНА ЛЬОКАЛЮ!
Ритівниче заведення, виріб печаток з кавчука й металю, звич. і емаль. відзнак, метальових таблиць
ЕВГЕН МАРІЯН УНҐЕР
перенесено на вул. Бурлярда 4 (бічна Баторого) тел. 230-73.

Порошки до миття, прання і розмягчування води української фабрики **„МОТА"**
вживають всі Українки.

Похоронне заведення
„ХАРІС", вул. Корняктів 3.

ПРАЛЬНІ
„АТА", Бляхарська 21, На Байках 15.

РЕСТАВРАЦІЇ І ХАРЧІВНІ

КЛЮБ УКРАЇНСЬКИХ ЕМІҐРАНТІВ У ЛЬВОВІ, ПЛ. БЕРНАРДИНСЬКА 2 видає смачні та здорові снідання, обіди й вечері по доступній ціні. Для студентства знижка.

СПОЖИВЧІ КРАМНИЦІ
Стефа Курдидик, Руська 1.

Крамниця мішаних товарів
Т. БЕРИНДА-ЯСНИСЬКИЙ
Ясниська, вул. Шевченка 220.

Споживчі й кольоніяльні товари
НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ
склепи у Львові: Ринок 36, Личаківська 155, Слодова 1, Більчевського 3.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ:

Дрібні (стрічка)	0.50 зл.
Подвійна стрічка	1.00 зл.

Більші анонси за окремою умовою.

Мармоляди, повила, соки тільки в українській фірмі ПРОДУКЦІЯ, Львів, вул. Павлінів.

ФОРТЕПЯНИ
О. БЛАГОДІР, строєння, направа фортепянів і пянін, Уейського 4. Тільки листовно.

Фортепяни, пяніна, фісгармонії дешево продає, міняє й купує
ГАНАК, ПІЛСУДСЬКОГО 21. І. п.

ФУТРА

ПЕРШОРЯДНА, ФАХОВО ВЕДЕНА РОБІТНЯ ФУТЕР
Юліяна Глушевського
Львів пл. Капітульна 3. Тел. 254-46

ЦЕРКОВНЕ ПРИЛАДДЯ
Дзвони, церковні речі, девоціоналії, образи, відзнаки, печатки „ДОСТАВА", Львів, Ринок 40 і Руська 20.

ЦУКОРКИ

УКРАЇНСЬКА РОБІТНЯ ЦУКОРНИЧИХ ВИРОБІВ
Микола Підсадочний
Львів, Краківська 5.

Фабрика солодощів і цукрів
„ФОРТУНА НОВА"
Кордецького 23, крамниці Руська 20. і Городецька 93.

ЦУКОРНІ

Найдешевша цукорня
К. ЛЕВАНДІВСЬКОГО
вул. Сінкевича проти пасажу Міколяша поручає найкращі торти й тіста.

ШЕВСЬКІ КІЛКИ
Фабрика шевських кілків
ДЕНДРА
Львів, Потоцького 58.

ШНУРКИ

Вже появилися у продажі шнурки до пакування українського виробництва
МОТОК
Львів, вул. Вузька 3.

КУПУЄМО грубшу (згребінну) конітну пряжу. Голоситися з прібками до виробництва **МОТОК, Львів, Вузька 3.**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Й АДМІНІСТРАЦІЇ „Фронтом!" — ЛЬВІВ, КУРКОВА 8.

Видає й за редакцію відповідає Іван Мец. Друкарня „ГРАФІЯ", Львів, вул. Тиха ч. 5.